

ALLEMAAL HOEREN

Franziska Weissenbacher

Uitgeverij LetterRijn Leidschendam

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Eerste druk, juli 2022

© 2022 LetterRijn

Auteur: Franziska Weissenbacher

Redactie: Theo van Rijn

Grafische vormgeving: LetterRijn

Foto omslag: Shutterstock

Uitgeverij: LetterRijn

www.letterrijn.nl

isbn: 978-94-931924-0-9

Proloog

Ze ligt op haar rug in het gras. Haar zomers gele jurkje, bedrukt met kleine, zachtgroene blaadjes, komt netjes tot halverwege haar dijen. Zongebruinde, slanke benen liggen keurig, met de enkels over elkaar heen geslagen en eindigen in voeten die zachtgele ballerina's dragen. Haar armen liggen gevouwen met de handen, de ene boven op de andere, rustend op haar buik. Zelfs haar blonde haren liggen mooi rond haar gezicht, uitwaaierend in het gras. Haar ogen zijn blauw en wijd open.

Het was een heerlijke avond geweest, waarop een nieuwe romance haar in vervoering naar huis had doen lopen. Nagenietend en gelukkig.

De nacht is inmiddels koel, maar daar heeft ze geen last meer van. Rustig ligt ze daar, met onder haar het met bloed besmeurde gras. Het woord *hoer* met glanzende, donkerrode lipstick op haar voorhoofd geschreven. Ze wacht op wie haar zal vinden, terwijl haar ogen nietsziend zijn gericht op de sterrenhemel.

1

Zondag 2 augustus

Rechercheurs Laura Mandemaker en Hans Dijkma genieten met volle teugen van hun grote huis met tuin, vlak bij het centrum van 's-Hertogenbosch. Een heel verschil met de Amsterdamse bovenwoningen, waarin ze eerder woonden. Hoewel de overplaatsing naar Den Bosch hun eigen wens was, na het oppakken van een zeer moorddadige verdachte, wilde vooral Laura zich niet direct binden aan deze nieuwe stad. Een tijdelijke huur van een appartement bood een halfjaar respijt om te wennen aan hun nieuwe werkomgeving en aan de lagere rang van Laura. Uit liefde voor Hans was ze, om naar Den Bosch te kunnen worden overgeplaatst, teruggetreden als hoofd-rechercheur en overgestapt op de rang van rechercheur. Het halve jaar was voor Laura toch nog net te kort om definitief te beslissen. Eline en Marnix van der Hoff kwamen, via een collega, precies op tijd in beeld en daarmee ook deze tweede tijdelijke woning. Het echtpaar Van der Hoff is inmiddels voor een periode van acht maanden naar het buitenland vertrokken en Hans en Laura hebben afgesproken dat ze hun definitieve beslissing in die periode zullen nemen.

‘Wat een heerlijkheid,’ verzucht Laura. Haar halflange, bruine haar zit hoog op haar hoofd in een slordige knot. ‘Ik moet er niet aan denken dat we met deze warmte nog in dat kleine appartement hadden gezeten.’

Hans, die naast haar in een tuinstoel in de schaduw van een grote parasol zit, kan niet anders dan het met haar eens zijn. ‘Een huis als dit; ik hoop dat we iets dergelijks op de kop tikken voordat we hieruit moeten. Van mij mogen ze best langer wegblijven.’

‘Van mij ook.’

Does, de grote Noorse boskat die bij de deal is inbegrepen, strijkt langs Laura's slanke benen. ‘Jou vind ik ook aardig hoor, jongen. Je moet het nog even met ons doen, maar dat gaat best goed, toch?’ Ze kroelt hem achter zijn oren.

‘Je verwacht toch geen antwoord, hè?’

Laura schiet in de lach en grijpt naar haar telefoon als die het werkdeuntje laat horen.

‘Met Laura.’ Ze humt en steekt haar hand uit waarin Hans snel een pen en stuk papier stopt. ‘Oké, we komen eraan,’ zegt ze en beëindigt het gesprek.

‘Helaas, Hans, dode dame vlak bij de vestingwallen. Niet meer al te fris volgens Bas.’

‘Dat is hier vlakbij.’ Hans trekt een scheef gezicht en doet zijn schoenen aan. ‘Helaas.’ De stille hoop dat ze niet in actie zouden hoeven komen tijdens hun waakdienst is hiermee vervlogen.

2

Het duurt een minuut of tien tot ze de haastig neergezette witte schermen bereiken. Even later kijken ze neer op wat er over is van het slachtoffer, een jonge vrouw. Dikke, blauwgroene vliegen zwermen luid zoemend rond, kleven zich vast aan het lijk en aan iedereen die ter plaatse is.

‘Hoelang?’ vraagt Laura, terwijl ze vliegen van zich afslaat.

‘Gezien de hitte schat ik twee dagen, misschien zelfs korter. Zoals je kunt zien marmert ze al een beetje, met dit weer gaat het snel. Ze is door iemand netjes neergelegd. Zo val je niet vanzelf,’ antwoordt forensisch rechercheur Bas Freling.

‘Gek,’ meent Hans. ‘Volgens de tekst op haar voorhoofd is ze een hoer, maar ze ligt erbij als de zedigheid zelve. Weet je al een doodsoorzaak?’

‘Nog niet. Kan ze omgedraaid worden? Alles is al gefotografeerd.’

Laura knikt.

Bas wenkt een collega. ‘Help even.’ Samen draaien ze het lichaam op een zijde. Het blijft een beetje plakken aan het gras.

‘Zo, dat is een hoop bloed onder het lichaam. Het gras moet doorweekt zijn geweest. Dat maakt het aannemelijk dat ze op deze plek is omgebracht. Er zijn ook geen bloedsporen gevonden die op iets anders wijzen. Ah, hier zit een steekwond. Zie je?’ Bas wijst.

De rechercheurs buigen zich over het lijk en kijken naar de plek die Bas aangeeft.

‘De doodsoorzaak lijkt een enkele steek in de rug, na de autopsie weten we het zeker. Schuif maar meteen de brancard eronder,’ instrueert Bas een collega. ‘Ze mag naar de snijkamer.’

‘Is dat niet raar, doodgaan aan een steek in de rug? Dat is toch niet vaak fataal?’ vraagt Hans.

‘Als je op de juiste plek steekt, kan het zeker dodelijk zijn. De aorta kan geraakt worden, of een vitaal orgaan. En als ze geen hulp heeft gekregen ... Zoals ik zei, na de autopsie weten we meer.’

‘Heb je een legitimatie gevonden?’ vraagt Hans.

‘Nee, ze heeft niets bij zich.’

‘Een jonge vrouw, zonder handtas of telefoon. Volgens mij bestaat dat niet,’ zegt Laura. Ze maakt snel een paar foto’s met haar mobiel, voordat Bas het lichaam inpakt. ‘Ik regel dat er in de omgeving gezocht wordt naar haar bezittingen.’

Hans laat ondertussen zijn ogen over de plaats delict dwalen. Veel groen, geen bebouwing. Een platgelopen pad, dwars door het gras, moet de route zijn die de vrouw heeft afgelegd.

‘Wat is dit voor pad?’ vraagt hij.

‘Het is een *shortcut* tussen de stad en de wijk achter Het Bossche Broek. Zo heet dit natuurgebied,’ antwoordt Bas. ‘Mensen schijnen altijd een extra pad te moeten creëren tussen de bestaande paden.’

Hans veegt het zweet van zijn voorhoofd, dat zich daar snel heeft gevormd in de brandende zon en bedenkt voor de zoveelste keer dat hij zijn kalende hoofd met een hoed of pet zou moeten beschermen. ‘Bedankt. Laura en ik lopen verder om ons een beeld te vormen, want voor ons is dit nog een nieuw stukje Den Bosch.’

‘Veel plezier,’ reageert Bas.

Ze komen redelijk snel uit op een fietspad, waarachter een woonwijk ligt.

‘Kwam ze hiervandaan, of was ze op weg ernaartoe?’ vraagt Hans meer aan zichzelf dan aan Laura. ‘Ik heb het wel gezien hier. Kolere, wat een hitte. Het ergste is, dat we ook nog terug moeten.’

3

Terug op het politiebureau aan de Vogelstraat loopt Hans linea recta naar de waterkoeler. Het heerlijk koude water klokt hij gulzig naar binnen. Met een volle beker zakt hij op zijn bureaustoel. Zijn been, waarmee hij trekt tijdens het lopen, strekt hij om het te laten rusten. Nadat hij en Laura bijna waren opgeblazen bij een inval, bleek hij onder meer een dubbele beenbreuk te hebben opgelopen en daar heeft hij nog steeds last van.

‘Even samenvatten?’ Afwachtend kijkt hij naar Laura, terwijl hij zijn voet boven op de prullenbak legt.

‘Dode vrouw, geschatte leeftijd tussen de 28 en 35,’ dreunt ze op. ‘Identiteit onbekend. Doodsoorzaak, direct of indirect, door een steek in de rug met onbekend wapen. Ongeveer twee dagen dood, met de opmerking dat ook dit een schatting is. De melding is vandaag, zondag twee augustus, gedaan door een wandelaar, wiens gegevens zijn vastgelegd. Er zijn geen persoonlijke bezittingen aangetroffen. Ze was keurig neergelegd, je zou het geëxposeerd kunnen noemen, met het woord *hoer* met lippenstift op haar voorhoofd geschreven. Het lijkt dat ze is omgebracht op de vindplaats, zo valt te concluderen uit de hoeveelheid bloed onder het lichaam en de lijkvlekken. Ze is nu op weg naar het NFI voor autopsie. Dat is het wel zo ongeveer. Terwijl we wachten op nadere gegevens, wil ik de aangiftes van vermissingen nagaan en met de wandelaar gaan praten. Ik heb ook opdracht gegeven in het gebied te zoeken naar een handtas en andere persoonlijke eigendommen van het slachtoffer.’

Met een goedkeurend knikje voor zowel Laura’s feilloze geheugen, als voor de samenvatting zelf, trekt Hans zijn laptop naar zich toe. *Daar gaan we.*

4

Als ze later die dag bij een eenvoudig rijtjeshuis aanbellen, wordt er opengedaan door een man van middelbare leeftijd. De tuin aan de voorzijde bevat een wilde mengeling van kruiden en bloemen, waaruit een sterke tijmgeur opstijgt. *Prachtig*, denkt Laura.

Pieter Huiskens doet zijn relaas nadat hij zijn slungelige lichaam in een stoel heeft gevouwen. Ja, hij wandelt vaker door natuurgebied Het Bossche Broek. Nee, meestal niet zo dicht bij de vestingwal. Hij is een natuurliefhebber en juist met het warme weer is het vroeg in de ochtend heerlijk wandelen op de vele mooie paden.

Bij deze laatste opmerking kijkt Hans zuinig. ‘Hoe vaak wandelt u daar? Dagelijks?’

‘Nee, nee, kon dat maar.’ Huiskens schudt zijn smalle hoofd, waar enigszins lang, grijs haar omheen golft. ‘Alleen in het weekend. Vandaag besloot ik het onofficiële pad te nemen, terug naar huis. Ik had al een paar uur in de benen zitten en het begon erg heet te worden. Ik dacht nog, wie gaat er nou midden op het pad liggen? En toen vroeg ik me af of die persoon misschien onwel was geworden door de warmte. Ik riep iets van: *hallo, alles in orde?*’

‘U liep dus in de richting van deze wijk?’

‘Ja, naar huis.’

‘Gaat u verder.’

‘Ik liep naar haar toe. Ik wist natuurlijk nog niet dat het een vrouw was, dat zag ik pas toen ik dichterbij kwam. De vliegen ...’ Huiskens’ adamsappel gaat zichtbaar op en neer als hij slikt.

‘Neem uw tijd,’ zegt Laura. ‘Wij hebben haar ook gezien. Geen prettig gezicht.’

‘Zeker niet! Het gezoem! Verschrikkelijk. Ik hoorde het al vanop een afstand. Ze moest wel dood zijn, maar ik ben toch voorzichtig dichterbij gegaan.’

‘U heeft haar niet aangeraakt? Geen kleding rechtgetrokken of iets dergelijks?’

‘O God nee, voor geen goud! Ik werd er kotsmisselijk van. Ik gaf bijna over.’

‘Hoe laat was dat?’

‘Ongeveer halftwaalf.’

Hans checkt zijn aantekeningen. ‘Waarom heeft u pas om iets over twaalf de melding gedaan?’

‘Ik moest toch eerst naar huis lopen?’

‘U bezit geen mobiel?’

‘Ja, natuurlijk wel, maar die neem ik niet mee op mijn wandelingen. Dan wil ik rust. Je gaat toch altijd op zo’n ding kijken, vindt u niet? Ik vond het wel erg vervelend dat ik haar zo moest laten liggen, dus ik ben zo snel mogelijk naar huis gelopen om te bellen. Dat was het. Ik heb toen al gezegd dat ik haar niet ken.’

‘Kennen misschien niet, maar bent u haar eerder tegengekomen in dat gebied? Tijdens uw wandelingen?’

‘Ik heb haar nooit eerder gezien.’

Als blijkt dat er geen nieuwe informatie van de man valt te verwachten, staan de rechercheurs op en maken aanstalten om te vertrekken. Laura pakt een folder uit haar tas en legt hem op de salontafel.

‘Wilt u slachtofferhulp? Ik zal deze folder voor u achterlaten. Het kan heel fijn zijn om hierover te praten. Zo’n ervaring gaat een mens niet in de koude kleren zitten,’ zegt ze.

‘Ik zal daar voorlopig niet meer komen,’ mompelt de man voor zich uit. Hij pakt het foldertje en laat de rechercheurs zelf hun weg terug naar de voordeur vinden.

‘Die was flink van de kaart,’ meent Hans.

‘Dat lijkt inderdaad zo, zodra we weten wie ze is, kijken we of ze met elkaar in verband gebracht kunnen worden. Zeg nooit, nooit.’

‘Nee, dat heb ik wel afgeleerd.’

Dinsdag 4 augustus

Op bureau Vogelstraat, duiken de rechercheurs in de lijst met vermiste personen. Het levert niets op. Vooralsnog is de gevonden vrouw een *Jane Doe*. Ze zijn dan ook blij als twee dagen later duidelijk wordt wie zij is.

Jenny van Maasdam verscheen maandag niet op haar werk, vertelt een van haar collega's, Marijke Jansen. Ze zit tegenover Hans, naar wie ze werd verwezen toen zij aangifte wilde doen van de vermissing.

Druk pratend doet Marijke haar verhaal: 'We zijn op maandagochtend niet open, dus ze kon zich niet hebben verslapen, hè. Ik vond het zo gek. Jenny is altijd op tijd. Ik heb haar een paar keer gebeld en haar voicemail ingesproken. Zonder iets te laten weten wegblijven is niets voor Jenny, dus ben ik na werktijd langs haar huis gegaan. Ik heb aangebeld, op de ramen gebonsd en door de brievenbus geroepen. Uiteindelijk ben ik naar huis gegaan, ik was er echter niet gerust op. Toen ze vanmorgen weer niet kwam opdagen, wist ik zeker dat er iets aan de hand was. Ik heb nog een paar keer gebeld en nu kreeg ik de melding dat haar telefoon buiten gebruik was. Eerst dacht ik nog aan een noodgeval, dat kan toch? Iets heel ergs, een sterfgeval of zo? Ik kan me voorstellen dat je dan niet meteen je werk belt, maar dan toch wel de volgende dag. Ik vertrouw het helemaal niet meer en daarom ben ik hier. Kan ik aangifte doen, dat ze vermist is? Of is dat te vroeg? Ik moet wel snel terug hoor, want het is mijn lunchpauze.'

Als Marijke even ademhaalt, onderbreekt Hans snel haar woordestroom die hij heeft geprobeerd op te slaan in zijn hoofd, terwijl hij steekwoorden opschreef. 'Heel goed dat u bent gekomen, mevrouw Jansen. Ik begrijp uw bezorgdheid en die is volkomen terecht. Heeft u toevallig een foto van haar?'

Marijke trekt haar mobieltje tevoorschijn en begint te scrollen. 'Ergens moet ik een foto hebben. Wacht even hoor, ja, hier heb ik hem.' Ze duwt de telefoon onder Hans' neus. 'Die is op het werk genomen, in de parfumerie. Een selfie met z'n tweeën.'

Hans schrijft een nummer op. ‘Kan je die foto even naar dit nummer appen? Hoe goed kennen jullie elkaar eigenlijk? Weet je wat Jenny in haar vrije tijd doet? Of ze een relatie heeft?’

Terwijl Marijkes vingers over haar touchscreen vliegen, geeft ze net zo snel antwoord op Hans’ vragen. ‘We zijn bijna even oud. Zij is 31 en ik ben 29. Soms gaan we samen stappen, maar niet zo vaak, want ik heb een vriend en zij niet. Zo, de foto is verstuurd, hoor. Ik weet dat ze aan het daten is, maar ze heeft nog geen vent gevonden met wie ze een tweede keer wil uitgaan. Ze vertelt me altijd over haar dates, en sommige mannen ... We lachen heel wat af. Wat ze verder doet, weet ik niet zo. Ze leest graag, geloof ik. We zijn niet echt vriendinnen-vriendinnen, als u begrijpt wat ik bedoel. Het houdt het midden tussen goede collega’s en vriendinnen.’

‘Weet je ook hoe ze aan die dates komt?’

‘Een of andere app waarin ze haar profiel heeft geplaatst en dan krijgt ze suggesties. Als ze denkt dat het iets is, stuurt ze een bericht. Of ze krijgt er eentje. Gaat allemaal via die app. Misschien is het Tinder, maar dat weet ik niet zeker. O!’ Marijke slaat een hand voor haar mond, ‘denkt u dat zo’n vent haar iets heeft aangedaan?’

‘Op dit moment denk ik nog niets. Laten we eerst alle info op een rijtje zetten. Uw gegevens, haar gegevens. Ik voer het meteen in. Kijk maar mee op het scherm. Wat is uw volledige naam ...’

Een halfuur aan spraakwaterval later zijn ze klaar en concludeert Marijke geschrokken dat ze te laat is voor haar middagdienst. Ze verdwijnt als een wervelwind en laat een glazig kijkende Hans achter. Hij neemt een minuutje voor zichzelf en strekt dan zijn hand uit naar de telefoon.

‘Bas, hoe staat het met de autopsie van het zondagmeisje? Nog niks zeker? Ze heeft zojuist een naam gekregen. Jenny van Maasdam. Ik stuur je een foto door. Volgens mij is er geen twijfel mogelijk.’

Hij hijst zijn grote lichaam uit de stoel en spoedt zich naar Laura. ‘Ze heet Jenny en is zojuist door haar collega officieel als vermist opgegeven. We hebben een adres.’

Laura kijkt verrast op en schuift haar stoel naar achteren. ‘Ik ga mee.’

Terwijl ze naar de woning van het slachtoffer rijden, doet Hans haar met smaak uit de doeken hoe hij aan de identiteit van de vrouw is gekomen.

Het adres blijkt inderdaad in de wijk achter het natuurgebied te liggen. Een kleine tussenwoning, met een onderhoudsvriendelijke voortuin, zoals tegels eufemistisch worden genoemd. De gordijnen zijn gesloten. Hans zet zijn vinger op de bel. Zoals hij al verwachtte, gebeurt er niets.

‘Dat wordt openbreken. Ga maar even aan de kant, Laura.’

Met een handigheid alsof het zijn dagelijkse werk is, forceert hij de deur, waarna hij Laura laat voorgaan. Samen kammen ze systematisch het huis uit. Het is er netjes, vrouwelijk en verlaten. Op de tafel in de woonkamer ligt een laptop die ze inpakken.

‘Eens kijken wat voor leven ze online leidt. Zie jij ergens een telefoon?’

‘Nee, tot dusver niet,’ antwoordt Laura. ‘Die verwacht ik ook niet te vinden. Ik ben er zeker van dat ze die bij zich had. Niemand gaat tegenwoordig nog ergens heen zonder telefoon. Op Pieter Huiskens na dan,’ verbetert ze zichzelf.

Ook de rest van het huis biedt geen verrassingen, of het moet het grote aantal parfums zijn, dat staat uitgestald op een toilettafel in de slaapkamer.

Hans haalt zijn schouders op. ‘Tsja, ze werkte in een parfumerie.’

Ze verzamelen nog enkele DNA-monsters uit de badkamer en besluiten dan terug te keren naar het bureau. Bij hun vertrek verzegelen ze de voordeur.

‘In ieder geval lijkt ze vrijwillig te zijn vertrokken,’ constateert Laura. ‘Geen sporen van geweld of braak. Het blijft vreemd aanvoelen door zo’n huis te dwalen. Net alsof de echo van het slachtoffer daar hangt. Ik hoop dat we iets uit de laptop halen.’

‘Dat hoop ik ook. Verder zijn we afhankelijk van het NFI.’ Voorzichtig zet Hans de doos met bewijs achter in de auto. ‘We moeten haar familie opsporen. Bah, ik heb daar zo’n hekel aan.’

‘Ik ook, lieverd. Je ziet voor je ogen iemands hele wereld instorten. Het went nooit.’

‘Waarschijnlijk moet het ook niet wennen. Toch is het fijn dat we allebei dit werk doen. Ik zou niet weten hoe ik het moet delen met iemand die het niet kent. Hoe zou zo iemand het kunnen snappen?’

‘Ach, dat kan best meevallen, denk ik, maar het heeft zeker zijn voordelen. Ik kan me voorstellen dat het ook moeilijk is een partner te belasten met dit soort werkpraat. Die moet er maar tegen kunnen.’

‘Wij zijn dus een goed stel,’ besluit Hans. ‘Vooruit met de geit dan maar. Ik ben trouwens wel benieuwd naar die datingapp.’

‘Pardon?’

Met een grijns op zijn gezicht, start Hans de auto.

Woensdag 5 augustus

De ouders van Jenny van Maasdam zijn snel opgespoord, dankzij de gemeentelijke basisadministratie. Hans en Laura wapenen zich mentaal voor de altijd akelige confrontatie die het brengen van slecht nieuws met zich meebrengt. De rechercheurs blijken bij een kleine, oude woning te moeten zijn, aan de rand van het Bossche centrum.

‘Mevrouw Van Maasdam?’ vraagt Laura aan de vrouw die de deur opent nadat ze heeft aangebeld.

‘Ja.’ Argeloos kijken de blauwe ogen van de vrouw in Laura’s bruine ogen.

‘Wij zijn Laura Mandemaker en Hans Dijkma, recherche. Mogen we even binnenkomen?’

De vrouw kijkt nu onzeker. ‘Waar gaat het over?’

‘Is Jenny van Maasdam uw dochter?’

‘Ja. Er is toch niets met haar gebeurd?’

‘Mogen we even binnenkomen, mevrouw?’

Als ze in de woonkamer komen, gaat Laura verder: ‘Heeft u onlangs nog contact gehad met uw dochter Jenny, mevrouw Van Maasdam?’

‘Vrijdag nog. Toen hebben we gebeld.’

‘Ik laat u nu een foto zien die we hebben gekregen. Kunt u bevestigen dat dit uw dochter is?’

De vrouw knikt. Haar gezicht is wit weggetrokken en ze kijkt met angst in haar ogen naar de rechercheurs.

‘Ik ben bang dat we slecht nieuws hebben. Afgelopen zondag is er een jonge vrouw levenloos aangetroffen. We denken dat het om uw dochter gaat.’

Sprakeloos staart de vrouw Laura aan. Dan begint ze te schreeuwen.

‘Ze lijkt totaal geen geheimen te hebben gehad,’ stelt Laura vast, als de rechercheurs op de terugweg zijn van het slechtnieuwsgesprek.

‘Ouders weten ook niet alles,’ antwoordt Hans. ‘Ze hadden nog niets in de gaten, dus ze hadden geen dagelijks contact. Wie weet wat ze allemaal niet vertelde. Iedereen heeft geheimen.’

‘Ja, waarschijnlijk wel. Het was vreselijk, hè, zo nietsvermoedend als die moeder de deur opende? Ik ben blij dat we de vader hebben laten ophalen van zijn werk. Moet je je voorstellen dat je zo’n bericht krijgt en dan zelf naar huis moet rijden. En de moeder was totaal van de kaart. Ze moeten haar ook nog officieel identificeren. God, soms heb ik een enorme behoefte aan een flinke borrel!’

Hans broemt instemmend.

‘Harold is bezig haar laptop te ontleden. Hopelijk vinden we daarin een aanknopingspunt.’

Laura’s telefoon maakt een eind aan het gesprek. ‘Ja, Harold?’ Ze krabbelt een naam, adres en telefoonnummer op haar notitieblokje en verbreekt de verbinding. ‘Oké Hans, we weten met wie Jenny vrijdagavond een date had. In haar mailbox zat een afspraak met Guido Hermans. Die moeten we natrekken.’

Terug op het bureau Vogelstraat beent Laura doelbewust naar haar werkplek om de informatie te bekijken die Harold heeft gestuurd. ‘Hm, hij is nog bezig verder in haar onlinewereld te duiken, maar deze mailwisseling heeft hij alvast met ons gedeeld. Zo te zien een eerste kennismaking.’ Een tijdlang werkt ze in stilte door en dan zegt ze: ‘Ik heb alles wat ik kon vinden over deze Guido naar je toege-stuurd, Hans. Hij lijkt een doodnormale man.’

Hans leest snel door wat Laura aan informatie heeft gevonden. ‘Je weet zeker dat dit de juiste Guido Hermans is?’

‘Ja, dankzij de extra foto die hij haar stuurde zodat ze hem kon herkennen bij hun afspraak, weet ik dat heel zeker. Deze gegevens komen voor een groot deel van LinkedIn en zijn Facebookaccount.’

‘Laten we gaan controleren of hij is wie hij zegt dat hij is. Om deze tijd zal hij op zijn werk zijn, schat ik in. Gaan?’

‘Gaan,’ beaamt Laura.

Guido Hermans werkt daar waar LinkedIn zegt dat hij werkt en is aanwezig. Hij kijkt geschrokken op als zijn leidinggevende aankondigt dat er twee rechercheurs zijn die hem willen spreken. Nerveus volgt hij zijn chef naar diens kantoor, waar Hans en Laura op hem wachten. ‘Meneer Guido Hermans?’ begroeten ze hem vragend.

‘Dat ben ik. Wat is er aan de hand? Brengt u slecht nieuws?’

‘Verwacht u dat?’ vraagt Hans.

Guido haalt zijn schouders op. ‘Waarom zou u anders hier zijn?’

‘Wij hebben een aantal vragen voor u over Jenny van Maasdam. Klopt het dat u een date met haar had, afgelopen vrijdag?’ vraagt Hans.

‘Ja, ja dat klopt. Hoe weet u dat?’

‘Hoe lang kende u Jenny, voorafgaand aan vrijdag?’

‘Niet. Ik bedoel, ik kende haar via chat, maar we hadden elkaar nog nooit echt ontmoet. Vrijdag was onze eerste date. Wat is er aan de hand?’

‘Meneer Hermans, we willen graag een getuigenverklaring van u over uw contact met Jenny, uw ontmoeting met haar en het verloop van de avond. Ik vrees dat u een van de laatste personen bent die haar heeft gezien voor zij om het leven is gekomen.’

Beide rechercheurs observeren scherp de reactie van de man. Hij laat zich op een bureaustoel vallen en wordt bleek in zijn gezicht. ‘Jenny ... ze is dood?’

‘Het spijt me.’

De man buigt zich naar voren, zet zijn ellebogen op het bureau en verbergt zijn gezicht in zijn handen. ‘Ze was zo leuk. Zo vrolijk. Hoe kan dat nou? Een ongeluk?’

‘Wij willen ook graag weten wat er is gebeurd. Laten we beginnen met alles wat u kunt vertellen over Jenny. Hoe hebt u haar precies leren kennen?’

‘Via datingapp *Together*. We werden via die app aan elkaar gekoppeld als mogelijke match. Haar foto sprak me aan en ik stuurde haar een berichtje. Zo zijn we gaan chatten. Al vrij snel zijn we dat buiten de app om gaan doen via e-mail. Dat vond zij prettiger. We hadden een enorme klik en na een week of twee besloten we af te spreken.’

‘Waar?’

‘In de binnenstad, bij café De Bottel. We spraken af om tien uur. Ik was er iets vroeger en herkende haar meteen toen ze binnenkwam. We hebben een geweldige avond gehad. Echt geweldig. Ik was helemaal weg van haar.’ Radeloos kijkt Guido van de ene rechercheur naar de andere. ‘Ze was als een zonnestraal. Warm en levendig. Ze kan niet dood zijn.’

‘Hoe laat zijn jullie vertrokken?’

‘Tegen enen.’

‘Wat ik me afvraag,’ zegt Laura, ‘u zegt net dat u haar meer dan leuk vond. Waarom heeft u haar dan niet thuisgebracht? Of heeft u dat wel gedaan?’

‘Dat wilde ze niet. Natuurlijk heb ik dat aangeboden! Ze zei dat ze vlakbij woonde en dat het echt niet nodig was. Dat vond ik niet leuk, maar we hadden allebei gedronken en na enig aandringen liet ik het erbij. We hebben buiten het café afscheid genomen.’

‘U vond het geen bijzonder vervelend einde van een romantische avond?’

‘Wel jammer, natuurlijk, maar ik wilde niet opdringerig doen en haar daarmee afschrikken. Ik had aardig wat bier op, maar ik was helder genoeg om te beseffen dat het op een vrouw heel vervelend kan overkomen, als je dan blijft aandringen. Ik wilde het netjes houden. De volgende dag probeerde ik haar te bellen. Dat ben ik blijven proberen, maar ik kreeg haar niet te pakken. Toen begon ik te denken dat ze me voor de gek had gehouden. Misschien was ze wel helemaal niet single en mocht ik haar daarom niet thuisbrengen. Of ze had zich bedacht. Daar baalde ik wel gigantisch van.’

‘Mag ik uw belgeschiedenis zien?’ vraagt Laura.

Guido overhandigt haar zonder protest zijn telefoon, waarna ze snel door zijn belgeschiedenis scrolt en Jenny’s nummer noteert. ‘Dank u,’ zegt ze, terwijl ze hem de telefoon teruggeeft.

‘U zegt dat u beiden had gedronken. Hoe bent u naar huis gegaan?’ pikt Hans de draad weer op.

‘Ik heb een taxi laten komen. Die wilde ik graag met Jenny delen. Zoals ik al vertelde, vond ze het onnodig en ze wilde haar fiets niet achterlaten.’

De rechercheurs wisselen een snelle blik. ‘Weet u waar die fiets stond?’ vraagt Hans.

‘Ze liep naar links, vanuit het café gezien. Mijn taxi arriveerde toen, dus ik heb niet precies gezien waar.’

‘U begrijpt dat we uw verhaal gaan verifiëren. U blijft erbij dat u haar niet meer heeft gezien of gesproken na uw date?’

‘Absoluut. U denkt toch niet ... Ik ben die avond smoorverliefd op haar geworden. Ik kan mezelf nu wel voor mijn kop slaan dat ik niet

harder heb aangedrongen om haar thuis te brengen. Mijn God, ik voel me zo schuldig! En dat ik dan ook nog dacht dat ze me had laten zitten, terwijl ze ...' Voor de ogen van de rechercheurs stort Guido Hermans volledig in en dat doet de rechercheurs besluiten om hem naar huis te brengen.

Donderdag 6 augustus

‘**W**aar zou jij je fiets neerzetten, Laura, als je naar een café ging in je eentje?’

‘Dichtbij,’ beantwoordt ze Hans’ vraag. De rechercheurs reconstrueren zo goed als mogelijk Jenny’s laatste avond, met wat ze op dit moment weten. Het is rustig op de nu al warme straat waaraan meerdere cafés en lunchrooms zitten. Ze gaan voor de deur van Café De Bottel staan en lopen vanaf de cafédeur naar links. ‘Volgens de ouders zoeken we een witte opoefiets met een mand voorop. Daar!’ Ze sleept Hans aan zijn arm mee naar de fiets die ze op het oog heeft. ‘Zou dat toeval zijn?’ vraagt ze, terwijl ze omlaag wijst. De fiets leunt met platte banden tegen een boom.

‘Als dit haar fiets is, verklaart het wel waarom ze is gaan lopen,’ broemt Hans. ‘Hij staat nog op slot. Ik regel even dat hij wordt opgehaald. Deze fiets is nu een bewijsstuk.’

Een halfuurtje later is de fiets op weg naar het forensisch lab en de rechercheurs gaan naar het café. Hans wijst Laura op de camera die schuin boven de deur hangt.

‘Heeft u camerabeelden van afgelopen vrijdagavond?’ vraagt Hans, nadat hij zich heeft gelegitimeerd. Na een telefoontje naar de baas horen ze van de bardame waar ze de beelden kunnen bekijken. Dat blijkt boven het café te zijn, waar de eigenaar woont. Daar aangekomen legitimeren de rechercheurs zich nogmaals, waarna hij uitleg eist.

‘Ik ga niet zomaar de privacy schenden van al mijn klanten, dat begrijpt u hopelijk. Heeft u een bevel hiervoor?’

‘Nee, dat hebben we niet,’ antwoordt Hans rustig. ‘We kunnen dat natuurlijk regelen als u dat liever hebt, maar u zou ons enorm helpen. We vragen u dit in verband met een onderzoek naar een ernstig misdrijf en gaan uiteraard zorgvuldig om met de beelden.’

Laura bekijkt ongeduldig de aarzeling van de cafébaas, maar begrijpt dat Hans’ rustige aanpak de beste is. Zelf zou ze de man het